

THẾ SỰ XOAY VẦN (Bài 6)

Lê Việt Thường

Đề Tài : THÁI ĐỘ VỌNG NGOẠI CỰC ĐOAN (2)

Trước khi tiếp tục với bài viết thứ hai trong loạt bài có cùng chung đề tài là “Thái Độ Vọng Ngoại Cực Đoan”, chúng tôi xin được tóm tắt ngay sau đây, nội dung bài viết thứ nhất (1) do tính chất Quan trọng cũng như độ Dài cần thiết của bài viết đầu tiên mà vai trò là nhấn mạnh đến nội dung Tổng quát của chủ đề, cũng như đồng thời chia phân chủ đề ra thành nhiều tiểu đề mà mỗi tiểu đề là đề tài của một hay nhiều bài viết kế tiếp.

Để tóm tắt. một mặt chính hiện tượng gian dối, xuyên tạc, cạo sứa, viết lại Lịch Sử của Việt tộc bởi Hoa tộc trong dòng Lịch sử Viễn Đông, đặc biệt từ thời nhà Hán, đồng thời ở mặt khác, trình độ Tâm thức Siêu đẳng của Tổ Tiên dân Việt vì đã đi trước các dân tộc khác về cả hai mặt Nhận thức và Giáo dục lẫn Chính Xác Khoa Học” trong lãnh vực Truyền thuyết . là nguyên nhân gây ra điều “Nghịch lý” được thấy qua nhận định rất Xác đáng của Cố Ls Cung Đình Thanh rằng “ Một điều lạ là những sử liệu xưa kia coi là nhiều giá trị nhất, khả tín nhất thì lại có vẻ trái ngược sự thực mới được khoa học phơi bày nhất, trong khi những truyền thuyết mà học giới thời thuộc Pháp hay xa hơn nữa, thời chịu ảnh hưởng văn hóa Trung Hoa vẫn cho là mê tín, hoang đường xem ra lại gần sự thực hơn “

Sau đó, trở lại với tác giả Nguyễn Văn Lục, chúng tôi có viết như sau: “.....NVL THIẾU những Kiến thức căn bản cũng như Học vấn để có thể “Lên mặt Dạy đời” trong lãnh vực liên hệ, qua lời Chỉ trích “lung tung” “quàng xiên” ”vô tội vạ” đối với hầu hết những người Việt Nam Viết Sử hoặc Làm Văn Hóa khác trong những Lãnh vực mà NVL hoặc hoàn toàn “I Tờ Rít” hoặc còn ở trình độ rất Sơ Đẳng

Thật vậy, các bài viết trước năm 2016 của NVL là những bài viết bình luận, phê bình chung chung về xã hội thời Việt Nam Cộng Hòa trước năm 1975, hoặc chỉ trích Cộng Sản sau năm 1975. Chúng tôi không thấy chỗ nào Nguyễn Văn Lục nghiên cứu về Cổ sử hay viết về Cổ sử cả “Và đó có lẽ là lý do chính yếu khiến NVL có những phát biểu có vẻ “Ngô Nghê” như sau

“Người Việt thường tự hào nói tới lịch sử dân tộc Việt với 4000 ngàn năm văn hiến! Điều đó có đúng không và lấy gì làm bằng chứng?.....” hoặc

“.....Vì thế, con số 4000 năm là một con số thổi phồng, không kiểm chứng được. Chính cái tham vọng muốn kéo dài sao cho đủ 4000 năm lịch sử đã tạo ra nhiều huyền thoại sử.....”

Sở dĩ NVL có những lời phát biểu như trên là vì đương sự có vẻ “Mủ tịt” trong lãnh vực Cổ sử khiến NVL hoàn toàn không hay biết tí gì về các Tin tức Cập nhật gần đây trong lãnh vực liên hệ như:;

“Vào năm 1998, tờ báo Beijing Review số 41 ngày 23-3-1998, là tờ báo của chính quyền Trung Hoa, ở trang 31 có đăng một bài với tựa đề “Archaeology finds give clues to 10,000 year Chinese history (dịch : những khám phá của khảo cổ cho biết lịch sử Trung Hoa lên tới 10,000 ngàn năm)”. Tác giả của bài báo viết như sau :

“Chinese history can now be dated back 10,000 years. This conclusion is drawn by Chinese historians across the Taiwan Straits, disproving the common belief that China has a 5,000-year civilization which first originated along the Yellow River”

Tạm dịch : “Ngày nay sử Trung Hoa đã được minh định thời gian lên tới 10,000 năm. Đây là kết luận của các sử gia Trung Hoa qua tới Eo Đài Loan, bác bỏ niềm tin thông thường rằng nền văn minh Trung Hoa chỉ có 5,000 năm, khởi điểm bắt nguồn từ sông Hoàng Hà”.

Bài báo cho biết vào cuối mùa đông năm 1998, khoảng 50 thành viên là những nhà chuyên môn nghiên cứu về sử Trung Hoa (gồm cả Trung Hoa và Đài Loan), đã họp lại tại đảo Hải Nam thuộc lãnh thổ Trung Hoa (Hải Nam, một hòn đảo của Trung Hoa ngày nay nằm gần Việt Nam), đã cho rằng Sử Ký Tư Mã Thiên không đủ để đưa ra một hình ảnh trung thực về sử liệu. Và họ kêu gọi duyệt lại những lời kết luận của sử gia Tư Mã Thiên.

Chúng tôi xin viết tiếp nguyên văn lời kết của tờ Beijing Review như sau: “These prove that China, instead of being a simple agrarian nation centered on the Yellow River area, is a melting pot of multi-cultures with a history of about 10,000 years”

Tạm dịch : “ Tất cả những điều trên chứng minh rằng Trung Hoa, không chỉ là một quốc gia nông nghiệp tập trung ở sông Hoàng Hà, mà còn là một địa điểm pha trộn của nhiều văn hóa khác nhau cùng chung một lịch sử của khoảng 10, 000 năm”, điều này truyền thuyết họ Hồng Bàng đã chứng minh từ trước !

Ngoài ra, chúng tôi dùng nhóm chữ “*Thái Độ Vọng Ngoại Cực Doan*” như đối trọng lại với “*Thái Độ Bài Ngoại Cực Doan*” mà theo NVL và đồng bọn, bắt nguồn từ cái gọi là “Chủ Nghĩa Dân Tộc Cực Doan” mà có lẽ vì “sính tiếng Tây” nên NVL đặt cho loạt bài viết của mình tựa đề là “*Chủ Nghĩa Dân Tộc Sô Vanh*” !

Trường hợp Vọng ngoại Điển hình và Nổi tiếng nhất có lẽ là của nhóm Tự Lực Văn Đoàn vào đầu thế kỷ XX với Tôn Chỉ (10 điều) của nhóm này được trình bày trong tuần báo *Phong Hóa* số 87 ra ngày 2 tháng 3 năm 1934 có thể được tóm tắt bằng 4 Điểm sau đây:

Về mặt Văn Học, “*Đem phương pháp khoa học thái tây ứng dụng vào văn chương Việt Nam*”

Về mặt Xã Hội , “*Ca tụng những nét hay vẻ đẹp của nước mà có tính cách bình dân, khiến cho người khác đem lòng yêu nước một cách bình dân*”

Về mặt Tư Tưởng, “*làm cho người ta biết rằng đạo Khổng không hợp thời nữa*”

Về mặt Con Người, “*Tôn trọng tự do cá nhân*” và “*Lúc nào cũng mới, trẻ, yêu đời, có chí phấn đấu và tin ở sự tiến bộ*”

Để tóm tắt, Thái độ Vọng Ngoại của giới Trí thức thời Tự Lực Văn Đoàn cũng như giới Trí thức trong nước ngày nay có vẻ bắt nguồn từ sự HIỂU LẦM mà Nguyên nhân với trường hợp Tự Lực Văn Đoàn, là vì họ mới tiếp xúc bước đầu tiên với nền Văn minh Tây Phương đang trên đà chinh phục toàn Thế giới, do đó giới Trí thức Việt thời đó còn mang nhiều “Mặc cảm Tự ty” cùng với nhiều Ảo tưởng đối với nền Văn minh, Văn hóa Tây Phương, cũng như đồng thời do sự NGỘ NHẬN đối với nền Văn hóa Truyền thống của dân tộc Việt khiến cho sự Sai Lầm của một Triều đại (nhà Nguyễn đối với trường hợp VN) gây cho họ sự hiểu lầm rằng đó là sự Thất bại của toàn thể Truyền thống Văn hóa Việt, trong khi trên thực tế, những Mục tiêu. Tôn chỉ mà họ muốn đạt đến RẤT GẦN với Tinh hoa cũng như Chủ trương của cả nền Văn hóa Việt như đã được trình bày trong bài viết đầu tiên với cùng một chủ đề “*Thái Độ Vọng Ngoại Cực Đoan!*”

Còn đối với trường hợp giới Trí thức trong nước ngày nay, sự Ngộ nhận phát xuất từ những Nguyên nhân loại khác như đã được trình bày với hai Yếu Tố sau đây:

Đó là sự Hiểu Lầm đối với nền Văn hóa lẫn Chính trị Tây Phương trong đồng văn của sự Phá sản Toàn triệt của chế độ csVN về mọi mặt mà hậu quả thảm hại nhất là cái gọi là CHXHCN ngày nay đang đứng ở Đáy Tầng trong Mức thang Tiến hóa của Nhân loại !

Ngoài ra, với lý lịch đã được trình bày trong bài viết đầu tiên của chúng tôi. NVL có vẻ KHÔNG THIẾU Kinh Nghiệm thực tế đối với các nền Văn minh, Văn hóa đương thời cùng với các Chế độ Chính trị khác nhau: từ chế độ Thực dân kiểu Pháp qua chế độ Cộng hòa của miền Nam VN, rồi chế độ Cộng sản kiểu csHà Nội, cuối cùng chế độ Dân chủ kiểu Mỹ. Thế mà cuối cùng NVL vẫn giữ Tinh thần cũng như Thái độ *Vọng Ngoại Cực Đoan !*

Nhưng còn Nghiêm trọng hơn nữa là NVL không dừng lại ở đây, mà còn dùng các điều cáo buộc bất công của đương sự như cái cớ để có dịp Thóa mạ, Lãng nhục Tổ Tiên Việt như sau: “*Đối với tôi, cái hãnh tiến lịch sử phải nhường bước trước sự thật lịch sử. Nếu tổ tiên đã có thời ăn lông ở lỗ – cỡi truồng đóng khố đi nữa – thì cũng vẫn là tổ tiên. Mà nhiều phần chắc là như thế!*”

Những lời Đả kích giới Nghiên cứu gốc Việt của NVL được tiếp nối với các Phát biểu có tính cách Khoác lác cũng rất Điển hình NVL sau đây:

“*Và cũng hy vọng những người viết sử Việt Nam có cái nhìn khiêm tốn và khách quan hơn về sử Việt – tránh lối viết không, khoác lác, không tài liệu dẫn chứng.....*” hoặc

“*Nhưng nếu họ bước sang lãnh vực lịch sử- như một khoa học nhân văn- thì việc căn bản là tôn trọng sự thật lịch sử mà không thể tùy tiện được*”

Không những giới Nghiên cứu gốc Việt đương thời phải hứng chịu những lời Đả kích Bất công của NVL, một Sử gia lớn, nổi tiếng và có uy tín của Việt Nam như Ngô Sĩ Liên cũng không thoát khỏi “Búa rìu” của NVL !

Nhằm trả lời các vấn nạn của NVL về Ngô Sĩ Liên, lẽ dĩ nhiên, vào thời kỳ đó, Sử gia Ngô Sĩ Liên dựa trên các Truyền thuyết Việt đương thời. Nhưng trái với Thành kiến của NVL cũng như của phe Duy Sử, như chúng tôi đã chứng minh trong bài viết đầu tiên, “ngoài chức năng *Nhận thức và Giáo dục* là mẫu số chung mà Truyền thuyết Việt chia sẻ với Truyền thuyết của các nơi chốn

khác, Truyền thuyết Việt còn đạt tới mức độ “*Chính Xác Khoa Học*” không những vượt xa trình độ Truyền thuyết của các nơi khác mà còn hơn hẳn ngành Sử học Viễn Đông (đặc biệt Trung Hoa) về tiêu chuẩn nói trên là điều mà phe Duy Sử thường gọi là “Sự thực Lịch sử”, như Cố Ls Cung Đình Thanh nhận định:

“ Một điều lạ là những sử liệu xưa kia coi là nhiều giá trị nhất, khả tín nhất thì lại có vẻ trái ngược sự thực mới được khoa học phơi bày nhất, trong khi những truyền thuyết mà học giới thời thuộc Pháp hay xa hơn nữa, thời chịu ảnh hưởng văn hóa Trung Hoa vẫn cho là mê tín, hoang đường xem ra lại gần sự thực hơn “

Vấn đề ở đây là NVL không dừng lại ở đó mà còn gây ngạc nhiên một cách bất ngờ cho chúng ta là trong một bài viết về Văn hóa và Lịch sử, các lời Phê bình Chỉ trích con người lẫn dân tộc Việt của NVL không giới hạn ở các lãnh vực vừa nêu trên, mà còn lan qua các địa hạt Diện mạo, Vóc dáng của người Việt nữa như NVL đã viết:

“Dưới mắt thực dân, nói chung người An Nam xuất hiện với cái bề ngoài xấu xí thô kệch, khuôn mặt ‘ghê tởm’ như súc vật. Nó không hơn gì lắm những người còn ở tình trạng bán khai. Họ không thể nào so sánh với các sắc dân Ả Rập hay Ấn Độ. Người Việt Nam vóc người nhỏ bé hơn khi so với người Ấn Độ hay Ả Rập, người Mã Lai và Xiêm La.....”

Lời phê bình đầy Ác ý ở trên của NVL đối với đồng hương Việt khiến chúng tôi suy đoán rằng từ lâu nay, NVL là một con người đầy “Mặc cảm” về phương diện Ngoại hình của mình có lẽ kèm theo với ước mơ thâm kín bắt đầu từ hồi còn nhỏ rằng phải chi cha mẹ của NVL có gốc Ngoại quốc, nhất là “Pha lang sa” mà nếu không được “nguyên chất” thì ít nhất là LAI GIỐNG ?!

Sự Chê bai con người và cả Dân tộc Việt cũng không dừng lại ở đó mà còn lan qua lãnh vực Ẩm Thực như sau:

“Các món ăn của người bản xứ cũng là đề tài hấp dẫn để phẩm bình, ngay cả những bữa yến tiệc được dọn ra để tiếp đãi khách

Tây phương cũng trở thành đề tài bêu riếu hoặc dơ bẩn, hoặc ăn uống man rợ. Chẳng hạn như món trứng vịt lộn được các Chúa như Võ Vương Nguyễn Phúc Khoát (1738-1765) khoản đãi một phái đoàn nhà buôn Pháp.....”

Đến đây, chúng tôi có đưa ra nhận xét rằng NVL không hiểu hay không chịu hiểu Âm thực là một trong những địa hạt mà con người cách chung nặng phần Thành kiến, Tự ái quốc gia, dân tộc gây nên tình trạng Hiểu lầm cũng như những Phán đoán CHỦ QUAN, lệch lạc nhất, đặc biệt vào thời kỳ đầu tiên của phong trào Thực dân-Thuộc địa, khi mà bọn Thực dân Tây Phương thường có thái độ rất khinh thường đối với mọi thứ liên quan đến cư dân của các Thuộc địa, đến nỗi Học giả có tầm vóc Quốc tế như Lâm Ngữ Đường hình như có lần định nghĩa Tình Yêu nước như “ tình yêu” đối những món mà Mẹ cho ta ăn khi còn nhỏ !

Câu hỏi đối với NVL ở đây là các món ăn gốc Việt nếu quả thực sự Dở và Tệ hại cũng như cái “gu” Âm thực của người Việt quả “bết bát” như vậy thì làm sao giải thích hiện tượng đang xảy ra ngày nay là những món ăn rất thường trong các gia đình Việt như Phở ,Chả giò, Gỏi cuốn..... ngay cả món Bánh mì thịt rất “bình dân” đã trở thành những món “Best seller”, không chỉ được bày bán trong các Tiệm ăn bình thường hay tại các Tỉnh lỵ , mà ngay cả trong các Nhà hàng sang trọng nhất tại các Thành phố lớn của các quốc gia Tây Phương như New York, Paris ?

Nhằm Kết Luận cho bài viết đầu tiên của chúng tôi mà chủ đề là Thái Độ Vọng Ngoại Cực Đoan trong mục tiêu tìm hiểu con người NVL, . mặc những cố gắng của chúng tôi nhằm tìm hiểu cũng như luôn tiện tìm cho ra bất cứ lý do nào có thể “Bào chữa” cho NVL như chúng tôi đã làm với Tự Lực Văn Đoàn và giới Trí thức trong nước ngày nay, chúng tôi vẫn ở trong tình trạng VÔ VỌNG đối với trường hợp Nguyễn văn Lục !

Đến nỗi chúng tôi có cảm tưởng là NVL DI ỨNG đối với tất cả cái gì liên quan đến “VIỆT” không bỏ sót một khía cạnh, một địa hạt nào, kể cả những sắc thái có tính cách Riêng tư và bình

thường nhất như Sắc diện, Vóc dáng, lè lói Âm thực của Đồng hương Việt ! (2)

Thật vậy, sự Di Ứng của NVL đối với những gì liên quan đến “Việt” cũng không dừng lại ở những phê bình, chỉ trích có tính cách Bất công, Ác độc kèm với những lời Mạt sát thậm tệ của đương sự đối với Tiền nhân cũng như Dân tộc Việt như Quý vị đã thấy ở phần trên, mà còn qua sự kiện “lạ lùng” sau đây : với mô kiến thức rất sơ sài trong lãnh vực Tâm lý học, NVL dám “cả gan” đòi “Phân tâm” con người và cả Dân tộc Việt !

Chúng tôi sẽ trở lại vấn đề này ở phần sau.

Nhân bàn về lãnh vực Phân tâm học., chúng tôi mới chợt nhớ đến sự kiện xảy ra cách đây khoảng gần 10 năm khi với mô kiến thức rất sơ sài về Tâm lý học, NVL đòi “Phân tâm” Cố nhà văn Nhất Linh, do đó dấy lên một vụ “Tranh cãi” khá sôi nổi trong giới Văn học Việt vào thời điểm đó. Chúng tôi xin được trích dẫn sau đây 3 nhân chứng đã tham dự vào cuộc “tranh cãi” nêu trên với NVL.

Nhân vật thứ nhất là tác giả Vũ Cầm với Tựa đề bài viết khá “Vĩ von”: *Mưu Tính Đưa Nhất Linh Vào Nhà Thương Điền*. Tác giả mở đầu:

“Bài “Chức thư văn học của Nhất Linh: Một cái chết định sẵn” của Nguyễn Văn Lục đăng trên VietWeekly ra ngày 20 tháng 3, 2008 là một “công trình nghiên cứu” rất lạ, không ra văn học, cũng chẳng giống y học (mặc dù có trưng ra vài từ y học), với một cung cách trình bày ngoắt ngoéo nhiều hậu ý.

Xin nói thẳng ra nhận xét chung đầu tiên: đây là một bài làm ra về nghiên cứu, nhưng mục đích chính là để bôi đen chân dung một bậc hào kiệt của Việt Nam, chỉ vì người ấy dùng cái chết của mình chống đối chế độ Tổng thống Ngô Đình Diệm. Và chống đối có kết quả: chỉ mấy tháng sau khi Nhất Linh tự tử, chế độ Diệm đã nhào đổ.....

Ông Nguyễn Văn Lục, dưới cái áo khoác “nghiên cứu”, cố gắng phục hồi chế độ Diệm, không bằng lời lẽ ca tụng chế độ ấy, mà theo cách bôi đen những ai chống đối nó.....

Luận đề chính của ông Nguyễn Văn Lục là chứng minh nhà văn Nhất Linh không phải đã tự tử để lên án chế độ Diệm, mà đó là một cái chết đã được định sẵn, đến đúng thời điểm, hội đủ duyên thì nó xảy ra, thế thôi. Nếu thành công trong biện luận này, thì sẽ có một hệ luận tự nhiên hiện ra: chế độ của cụ Diệm rất tốt, nhà văn, nhà cách mạng nổi tiếng vào bậc nhất của Việt Nam là Nhất Linh đâu có chống đối gì chế độ ấy, chẳng qua ông bị bệnh tâm thần mà tự tử vậy thôi.

Ông Lục đã làm một cuộc mổ xẻ rất “khoa học,” bằng cách trích dẫn tất cả những đoạn nói về nỗi buồn khổ thầm kín của Nhất Linh để làm tiền đề cho sự chẩn đoán của ông. Đọc chúc thư văn học Nhất Linh viết đêm giao thừa Quý Tỵ 1953, trong đó có đoạn về bùi ngùi vì nhớ đến sự nghiệp xưa và các văn hữu đã khuất, ông Lục phê ngay: “Không khí chúc thư cho ta có cảm tưởng như thể của một người sắp ra đi, muốn nhắn nhủ lại (...) Trong bản chúc thư (...) đã có điểm dự báo về cái chết không tránh khỏi của ông sau này (...) Dần dần tới cái chết như một thứ định mệnh an bài. Không xảy ra cách này thì cũng xảy ra cách khác.”

Tác gia Vũ Cầm viết tiếp:” Trời đất, chẩn bệnh kiểu này thì nhìn đâu mà chẳng thấy “cái chết không tránh khỏi”! Chỉ một nỗi buồn nhớ rất thông thường trong giây phút giao thừa là giây phút nhiều cảm xúc tụ về, thế mà nhà phân tâm này đã đoán người này trước sau gì cũng chết! Thật chẳng khác gì cách nói của thầy bói: ‘Số cô có mẹ có cha, mẹ cô đàn bà cha cô đàn ông..., sinh con đầu lòng chẳng gái thì trai...’ Đấy, mằm mống “ý định tự tử” của Nhất Linh đã manh nha một cách dứt khoát và rõ rệt như thế!” Tác giả mỉa mai NVL rồi tiếp tục: đưa ra nhiều luận cứ cùng sự kiện nhằm phản bác những cáo buộc vu vơ của NVL đối với Cố nhà văn Nhất Linh, như liên quan đến tác phẩm Bướm Trắng chẳng hạn:

“Phân tích nhiều trạng thái tâm lý khác nhau, trong đó có cả ý định tự tử của nhân vật vào một thời điểm không lối thoát, thì thiết tưởng nhà viết tiểu thuyết nào cũng có thể làm, ấy vậy mà ông Lục bám ngay vào chi tiết này, dùng nó làm công cụ để chứng minh cho luận đề “Nhất Linh muôn tự tử” của ông, tôi thấy ông Lục đã đi quá xa, trước sau ông bị một cái định kiến bám chặt vào đầu và chỉ chăm chăm đi tìm hai chữ “tự tử” trong bất cứ thứ gì Nhất Linh viết.”

Rồi Tác giả Vũ Cầm kết luận như sau :

“Tôi sẽ không viết về những đoạn trong phần Phụ lục, rình mò chuyện riêng tư, cũng với ý đồ bêu xấu Nhất Linh và các đồng chí của ông thuộc Việt Nam Quốc dân Đảng, vì bà Trương Kim Anh đã nói đến. Tôi chỉ xin quay lại một chút với chủ đề chính của tác giả Nguyễn Văn Lục trước khi dừng bút. Ấy là vấn đề bệnh tâm thần. Để vô hiệu hóa hành vi, ngôn ngữ của kẻ nào, điều dễ nhất là nói người đó điên. Khi thuyết phục được mọi người rằng một ai đó có bệnh tâm thần là đã có thể huỷ hoại người ta. Không một cái gì thuộc về người ấy còn có giá trị với đời sống bình thường của chúng ta nữa. Nguyễn Văn Lục đã khổ công tạo ra một Nhất Linh bị bệnh tâm thần để triệt hạ ông, và tưởng như thế là một phát minh mới mẻ lắm. Không, Đảng Cộng sản Nga đã chơi cái trò đó nhiều rồi. Những ai thuộc giới trí thức mà chống đối chế độ, thay vì bắt giam tra tấn đánh đập nhiều khi chỉ cần làm người ấy nổi bật lên vì sự can đảm, chỉ cần tống vào nhà thương điên là người ấy không còn tư cách làm người nữa trước mắt xã hội.

Nguyễn Văn Lục mưu đồ cho Nhất Linh vào nhà thương điên. *Nhưng người điên, ở đây là ai?*” (3)

Nhân chứng thứ hai là Lý Nguyên Diệu. Tác giả viết:

“ViệtWeekly số ngày 20 tháng 3 năm 2008 đã có một bài báo làm cho tôi ngẩng mặt lên trời cười ba tiếng rồi cúi mặt xuống đất khóc ba tiếng. Đó là bài Chúc thư văn học của Nhất Linh: Một cái chết định sẵn” của tác giả Nguyễn Văn Lục.

Cám ơn ông Lục đã giúp cho tôi được một trận cười gần bể bưng trong cố gắng chứng minh văn hào Nhất Linh đã “định sẵn” chuyện tự tử từ ...10 năm trước và (quan trọng) nhất là không dính dáng gì đến chế độ Ngô Đình Diệm. Bài của ông Lục thuộc loại “phân-tích với tiên-kết-luận” (pre-conceived analysis) có khả năng rất lớn để đưa tác giả vào tình trạng ảo giác (delusional) bắt nguồn từ một “niềm tin bệnh hoạn” (psychotic belief). Nghĩa là trường hợp những đầu óc bị xáo trộn vì những niềm tin cực đoan (thường đến từ tín ngưỡng) tạo nên những suy tưởng không thực.....

Trong khi đi tìm lý do của quyết định tự tử rất chính trị của chính trị gia Nhất Linh sắp phải ra toà vì một vụ án chính trị đến từ một biến cố chính trị thì ông Lục mò mẫm, xục xạo trong một “chức thư văn học” của Nhất Linh viết từ 10 năm về trước. Còn cái “chức thư chính trị” mà ông Nhất Linh viết ngay trước khi tự tử (ngày 7/7/1963, ngày lễ Song Thất kỷ niệm 9 năm chấp chánh của Tổng thống Diệm) thì ông Lục chỉ dám trích lại 6 chữ: “*Đời tôi để lịch sử xử*”.

Hãy đọc lại chức thư này của Nhất Linh xem nội dung như thế nào mà ông Lục đã phải tránh né như vậy:

“Đời tôi để lịch sử xử, tôi không chịu để ai xử cả. Sự bắt bớ và xử tội tất cả các phần tử đối lập quốc gia là một tội nặng sẽ làm cho nước mất vào tay Cộng sản. Tôi chống đối sự đó và tự hủy mình cũng như Hòa Thượng Thích Quảng Đức tự thiêu để cảnh cáo những người chà đạp mọi thứ tự do.”

Nếu ông Lục mở mắt ra thì tôi xin phép chỉ cho ông thấy lý do của cái chết của Nhất Linh nằm trong câu ở ngay trước 5 chữ “*Tôi chống đối sự đó*”. Và câu này cũng cho thấy viễn kiến chính trị của nhà cách mạng Nhất Linh xa hơn rất nhiều người khi ông kết tội chính sách độc tài của chế độ Ngô Đình Diệm sẽ “*làm cho nước mất vào tay Cộng Sản.....*”

Cười xong thì tôi lại muồn khóc vì phải chứng kiến cái tiến trình bi thảm của một đầu óc trí thức bị “niềm tin tôn giáo” làm cho trở

thành hèn hạ và mang bệnh tâm thần. Bệnh tâm thần vì “niềm tin bệnh hoạn“ (psychotic belief) khi ông Lục viết với giọng tuyệt đối của một lời cầu nguyện: “*Nhất Linh nhất định không thể là một người tâm trí bình thường lúc cuối đời*”..... Bệnh tâm thần làm cho ngớ ngẩn như khi nói về Tự Lực Văn Đoàn, ông Lục viết: “*Tự Lực xuất phát từ ý chí muốn tự lập về tài chánh.*” Hoá ra theo ông Lục thì Nhất Linh lập ra một văn đoàn kiệt xuất như vậy là vì lý do “tài chánh” nên đặt cái tên đó để lưu danh muôn thủa. Và hèn hạ khi ông Lục dùng mục Phụ Lục để tìm cách bôi xấu, trong một cố gắng vá vúi và tuyệt vọng, đời tư của Nhất Linh. Tôi hoàn toàn đồng ý với tác giả Vũ Cầm là sẽ không dài dòng về tư cách tiểu nhân này. Chỉ nghĩ đến loại người chất chứa trong đầu óc những loại tâm địa hèn hạ này, tôi đã thấy rùng mình muốn tránh xa.” (4)

Tóm lại, theo nhân chứng đầu tiên là tác giả Vũ Cầm, NVL đã có Âm mưu từ đầu nhằm xuyên tạc Lịch sử bằng cách sử dụng mọi thủ đoạn “Bá đạo” kể cả những đòn phép “hạ cấp”, như, “*rình mò chuyện riêng tư, cũng với ý đồ bôi xấu Nhất Linh và các đồng chí của ông thuộc Việt Nam Quốc dân Đảng, vì bà Trương Kim Anh đã nói đến*”, cũng như chuẩn bị rất kỹ lưỡng các thủ thuật, đòn phép nêu trên nhằm “Gán” cho Nhất Linh căn bệnh “Tâm thần” thực ra chỉ hiện hữu trong đầu óc bệnh hoạn của NVL mà thôi!

Còn theo tác giả Lý Nguyên Diệu,, NVL áp dụng cái mà tác giả gọi là “phương-pháp-luận-bài-ba-lá” bằng những thủ thuật đòn phép có tính cách “Bá đạo” nhằm che dấu lý do thực sự của cái chết của nhà văn Nhất Linh tự thân là một Thông điệp Chính Trị nhằm lên án tính chất Độc tài, Đàn áp Đối lập của chế độ Ngô Đình Diệm, chứ KHÔNG phải những lý do “Vu vơ” mà NVL cố ý bày đặt ra nhằm “Lòe mắt” Độc giả !

Vậy nên, cả hai Nhân chứng Lịch sử kể trên là Vũ Cầm và Lý Nguyên Diệu, đều kết luận rằng ***kể thực sự Mặc bệnh Tâm thần trong trường hợp này KHÔNG phải Cố nhà văn Nhất Linh MÀ chính Nguyễn Văn Lục !!!***

Nhân chứng thứ ba là Nguyễn Tường Thiết, người con trai út của Cố nhà văn Nhất Linh. Tác giả viết:

Cái chết ấy mang mục tiêu chính trị rõ rệt. Ông tự vẫn để “cảnh cáo những người chà đạp lên mọi thứ tự do”, như ông đã viết ra trên giấy trắng mực đen.....

Thế nhưng gần đây lại có những người manh tâm viết sách bóp méo sự thật, sửa đổi lịch sử, xuyên tạc cái chết của cha tôi gán ghép cho cha tôi “tự tử vì căn bệnh tâm thần” (Nguyễn Văn Lục), “tự tử để tránh khỏi phải ra tòa đòi chất với thuộc hạ” (Lê Nguyên Phú).....

Vụ Phật giáo xảy ra hai tháng trước khi ông cụ tôi mất. Thời gian này tại căn nhà An Đông họ canh chừng rất kỹ ông cụ tôi..... Ngày 11-6-1963 khi chú Kiêm đến báo tin Hòa thượng Thích Quảng Đức tự thiêu ở ngã tư Lê Văn Duyệt & Phan Đình Phùng thì cha tôi sững sờ. Ảnh hưởng của cái tin này thật khủng khiếp. Tin này là một phần (tôi cho là quan trọng nhất) làm nên cái chết của Nhất Linh..... Rồi cuối cùng, mãi ba năm sau xảy ra cuộc binh biến 11-11-1960, vào tháng 6 năm 1963 cha tôi bị mời lên Tiểu Đội Hiến Binh số 635 đường Nguyễn Trãi để lấy khẩu cung và ở đó người ta cho ông biết trước là ngày 8 tháng 7 năm 1963 cha tôi phải trình diện tại Phòng xử án Đặc biệt Tòa Án Quân sự, tòa Thượng Thẩm, số 131 đường công lý Sài Gòn. Trát đòi chính thức sẽ được gửi sau. (Cha tôi nhận được trát đòi vào ngày 6-7-1963 lúc 18.00 giờ).

Tin cha tôi sẽ phải ra tòa để xử án này là động cơ tối hậu làm nên cái chết của Nhất Linh.

Ông có một tuần lễ để sửa soạn cái chết cho chính mình.....

Nhất Linh đã chuẩn bị cái chết của mình một cách bình tĩnh. Nhất Linh đã sửa soạn cái chết cho mình trong sự tính toán sáng suốt. Cái bình tĩnh ấy, cái sáng suốt ấy dứt khoát là không thể có được ở một con người mắc bệnh tâm thần!

Trong cuốn sách Một Thời Để Nhớ xuất bản năm 2011 tác giả Nguyễn Văn Lục đã dành hẳn một chương (chương 7) để bàn về cái mà ông Lục gọi là Ý Nghĩa Về Cái Chết của Nhất Linh.

Nhưng thay vì tìm hiểu “ý nghĩa” cái chết của Nhất Linh như tựa đề ông Lục đặt ra, suốt bài viết ông Lục chỉ bàn về “nguyên nhân”. Cái nguyên nhân ấy ông Lục hãnh diện “tìm ra” như một khám phá lớn: đó là căn bệnh tâm thần. Theo Nguyễn Văn Lục nguyên nhân Nhất Linh tự tử là do bệnh tâm thần.

Dưới mắt ông Lục không có chuyện Nhất Linh chết vì phản đối chế độ nhà Ngô. Dưới mắt ông Lục tờ giấy mang 71 chữ tuyệt mệnh của Nhất Linh để lại chỉ là mảnh giấy lộn vô nghĩa. Thậm chí ông Lục còn dám xuyên tạc ý nghĩa của thông điệp đó khi ông viết: “Đời tôi để lịch sử xử. Nhưng lịch sử là ai? Ai xử? Xử như thế nào? Đã xử chưa? Và lịch sử có phải là ngày hôm nay không? Hay là câu chúc thư trên thực ra phải hiểu như sau: Đời tôi, để tôi tự xử?” (Trang 177- Nguyễn Văn Lục- Một Thời Để Nhớ)”

Đến đây chúng tôi xin mạn phép trở lại một chút với tác giả Vũ Cầm khi ông phê bình đoạn văn “quái đản” ở trên của NVL như sau:

“Thật là những câu hỏi dồn dập, gắt gao, nhưng lại làm cho tôi chung hứng một lần nữa. Có thể nào một người Việt Nam có học lại không hiểu câu “đời tôi để lịch sử xử”, nhất là người viết câu đó sắp bị chế độ đem ra tòa để xử. Làm gì hùng hổ dồn một lô một lóc các câu hỏi mới nghe tưởng như trí thức lắm, “truy tìm sự thật” lắm, nhưng ngẫm lại đó chỉ là những cái đao, những cái búa bằng giấy bồi vung lên chỉ cốt làm người ta hoa mắt. Thật ra, chỉ có mấy tháng sau ngày 7 tháng 7 năm 1963 ấy thì lịch sử đã lên tiếng rồi, vào ngày 1 tháng 11. Ai xử ai, xử như thế nào, đã lộ rõ. Bây giờ ông Nguyễn Văn Lục có muốn “xử” lại ông Nhất Linh bằng cách cố tình bóp méo động cơ cái chết của ông để biện minh rằng chế độ Diệm rất là tốt đẹp, thì cũng đã trễ rồi, trang lịch sử ấy theo tôi đã được khẳng định, đã xong”.(6)

Tác giả Nguyễn Tường Thiết viết tiếp:

“Tôi cho rằng ông Lục đã thiếu lương thiện trong việc này. Vì sao? Ông thiếu lương thiện vì đã cố tình lập lờ đánh lận con đen: ý kiến của tôi là ý kiến đáp lại bài “Chúc Thư Văn Nghệ của nhà văn Nhất Linh” ông Lục viết 3 năm trước (2008), chứ không phải ý kiến về bài “Ý Nghĩa về Cái Chết của Nhất Linh” ông viết 3 năm sau (2011) có nội dung khác vì bài viết đã thêm bớt rất nhiều so với bài trước. Trong cuốn sách mới xuất bản Một Thời Để Nhớ ông Lục đã thêm vào một chuyện hoàn toàn không có thực mà bài trước không có. Đó là chuyện ông cù tôi, nhà văn Nhất Linh, tạt tử hai lần. Tôi xin minh xác đây là chuyện bịa đặt trắng trợn.....

Còn vụ Nhất Linh “muru sát” TT Ngô Đình Diệm là chuyện gì đây? Ông Lục viết: “Khi hai phi công ném bom dinh TT Ngô Đình Diệm mà theo nhiều người, đã có tay trong để biết giờ giấc trong dinh. Nhưng đến phút chót một quả bom của phi công Nguyễn Văn Cử đã không nổ. Vai trò ông Nhất Linh trong vụ ném bom này như thế nào? Làm chính trị đối lập thì khác. Nhưng dính dáng vào một vụ muru sát thì có bằng chứng rõ rệt tịch thu được trong nhà Hoàng Cơ Thụy, chính quyền nào cũng mang ra xử tội.”(Trang 179, Nguyễn Văn Lục – Một Thời Để Nhớ)

Tác giả Nguyễn Tường Thiết tiếp tục:

“Tôi thấy chuyện ông Lục nói rất khó hiểu. Như ông Lục kể ở đoạn trên, Nhất Linh dính líu vào vụ ném bom dinh tổng thống của phi công Nguyễn Văn Cử (xảy ra ngày 27 tháng 2 năm 1962) và bằng chứng rõ rệt tịch thu được trong nhà Hoàng Cơ Thụy. Bằng cứ gì?

Cũng trong bài viết (trang 191), ông Lục lại đưa ra một trích dẫn khác nói đến chứng cứ công an tịch thu ở nhà ông Hoàng Cơ Thụy liên quan đến vụ đảo chánh hụt 1960.....

Tôi không nghe ai nói hoặc báo chí đề cập đến việc Nhất Linh dính líu vào vụ bỏ bom dinh độc lập ngày 27-2-1962 của phi công Nguyễn Văn Cử. Không có trát tòa nào đòi Nhất Linh trình diện về

vụ mưu sát tổng thống cả. Tôi cũng không nghe ai nói ông Hoàng Cơ Thụy dính líu vào chuyện bỏ bom ngày 27-2-1962 mà chỉ nghe người ta nói đến ông Hoàng Cơ Thụy dính líu đến biến cố 11-11-1960.

Để tìm hiểu sự thật về vụ ném bom Dinh Độc Lập ngày 27-2-1962, tôi có gửi email hỏi ông Nguyễn Liệu hiện sống ở San Jose, CA, là người biết rõ nội vụ, thì được ông trả lời như sau:

“Nhất Linh không có dính dáng gì với vụ ném bom Dinh Độc Lập. Vụ ném bom Dinh Độc Lập do Nguyễn Văn Lực, một lãnh tụ QĐĐ người Bắc là cha của phi công Nguyễn Văn Cử. Nguyễn Văn Cử và Phạm Phú Quốc là bạn. Khi thất bại Cử lái phi cơ qua Miên, ông Lực đi đường bộ trốn qua Miên đến sau vụ đảo chánh 11/63 mới về..... Sau vụ đảo chánh 11/60 thất bại Diệm tăng cường công an mật vụ theo dõi các chánh khách. Mật vụ Ngô Đình Cần do Dương Văn Hiếu chỉ huy vào Sài Gòn tăng cường theo dõi, do đó ông Lực không dám tổ chức rộng nên không thể nào ông Nhất Linh biết vụ này.

Tài liệu trong nhà luật sư Thụy là tin bịa đặt. Lúc ấy nếu có thì báo chí đã đăng lên và nhất là khi xử vụ đảo chánh không hề nhắc đến tài liệu này. Nếu có thì Lê Nguyên Phu đã đưa ra chưởi và làm bằng chứng để kết tội. Đó là tin Ông Lực bịa đặt...”

Sau đây, tác giả trình bày cách thức NVL trích dẫn các tài liệu. Tác giả viết:

Cũng nằm trong phần chủ đề “Trong phạm vi văn chương” ông Lực còn trích một đoạn văn của tôi trong cuốn hồi ký Nhất Linh Cha Tôi (trang 19) như sau:

“Nhất Linh thường viết trong đêm khuya khoắt. Những khi giật mình thức giấc nửa đêm tôi thường thấy qua khe cửa, đèn trong phòng ông còn bật sáng. Có đêm lũ chúng tôi lòm còm bò dậy vì có tiếng khóc trong phòng cha tôi. Tiếng khóc lúc đầu còn nhỏ sau lớn dần không kìm hãm được. Lũ chúng tôi ngơ ngác nhìn nhau... Không ai có thể đoán biết được ông khóc cái gì, ngay cả mẹ tôi

cũng không thể nào biết được. Nhưng sự khám phá này đã gieo vào tuổi thơ tôi một ấn tượng mạnh mẽ, rằng cha tôi là một người cô đơn và đau khổ. Ngoài ra những giấc mơ kỳ lạ và kinh hãi cũng được tôi hình dung thấy qua giấc ngủ của ông, qua cách ông trần trọc ú ớ trong đêm.”

Ở giữa đoạn văn nói trên tôi viết câu này, nhưng ông Lục không trích dẫn: (LVT viết chữ nghiêng và nhấn mạnh) “Một người anh họ lớn tuổi hơn ra dáng hiểu biết, giải thích: “Chú Tam khóc vì chú nhớ chú Long đấy!”.

Trước nhất tôi tố cáo **ông Lục đã dùng tiêu xảo cắt xén để làm sai lạc ý nghĩa bản văn nguyên thủy của tôi.....**(LVT viết chữ nghiêng và nhấn mạnh)

Vẫn dùng cái tiêu xảo cắt xén văn người khác ông Lục trích dẫn một đoạn trong cuốn hồi ký Người Bác của Thế Uyên:

“Thỉnh thoảng ông lên cơn loạn trí, đứng trước nhà đường Lý Thái Tổ, móc giấy tờ trong ví đưa cho mọi người, miệng nói lảm nhảm: ‘Lấy hết đi, xin các ông lấy hết đi. Đừng áp chế tôi’. Tội nghiệp các người thân hết sức lo lắng. Chỉ riêng mẹ tôi sau lần chứng kiến cơn loạn thần kinh về nói riêng với tôi: “Bác điên khôn ghê, chỉ thấy bác vứt giấy tờ lảm cẩm, chẳng thấy bác vứt tiền cho mẹ con mình tiêu.” (Trang 188 Nguyễn Văn Lục – Một Thời Để Nhớ).

Nhưng ông Lục lại không trích dẫn câu này Thế Uyên viết ngay sau đó:(LVT viết chữ nghiêng và nhấn mạnh) “Nhận xét bí mật này của mẹ tôi làm hai anh em nghi ngờ “sự loạn trí của Nhất Linh”. Nhất là tôi, vì được mẹ tôi kể lại những thủ đoạn chống Pháp của ông thời trước: hóa trang làm ăn mày, ông già, người say rượu, mê thối kèn để che giấu hoạt động cách mạng. Hoàng Đạo còn bị bắt giam, chứ Nhất Linh, suốt đời không bao giờ để bị bắt.”

Đoạn văn của Thế Uyên viết (mà ông Lục không trích dẫn) nói về vụ cha tôi đã từng đóng kịch để che mắt mật vụ là chuyện có thật. (LVT viết chữ nghiêng và nhấn mạnh) Trong cuốn sách Chân Dung Nhất Linh trang 135, tác giả Nhật Thịnh viết: “Tiểu thuyết Bướm

Trắng của Nhất Linh in xong, Hoàng Đạo, Khải Hưng, Nguyễn Gia Trí bị bắt ở Vụ Bản (Hòa Bình). Nhất Linh học chơi hắc tiêu (Clarinet) để che mắt bọn mật thám Pháp. Ông làm nhạc công cho ban nhạc tài tử (Orchestre Amateur) của giáo sư Lê Ngọc Quỳnh và các nhạc sĩ Thẩm Oánh, Vũ Khánh”.

Như vậy là rõ ràng là ông Lục trích dẫn mà như không trích dẫn. Ông đã cố tình xuyên tạc ý nghĩa thực của bản văn nguyên thủy mà ông trích dẫn. Từ việc bóp méo văn bản của người khác, ông Lục đã bóp méo sự thật. Từ việc bóp méo sự thật, ông Lục đã bóp méo lịch sử!

“Đừng tin những gì ông Lục viết, hãy nhìn kỹ những gì ông Lục làm!” Tôi xin nhại một câu nói thời danh của ông Nguyễn Văn Thiệu để nói về bài viết của ông Lục.

Cái “làm” của ông Lục là cái làm tiêu xảo trích dẫn văn người khác, làm sai lệch ý nghĩa của bản văn nguyên thủy, bằng cách chỉ trích ra những chữ hoặc những đoạn văn có lợi cho lập luận của ông: lập luận ấy là ông Nhất Linh mắc bệnh tâm thần, lúc nào cũng chỉ lăm le muốn tự tử!” (7)(LVT viết chữ nghiêng và nhấn mạnh)

Đến đây, chúng tôi chợt nhớ tới các Phát biểu có tính cách Khoác lác rất Điển hình NVL mà nội dung hoàn toàn đi NGƯỢC LAI với Tư cách Thực sự của con người NVL qua sự trình bày của các Nhân chứng ở phần trên. NVL viết:

“Và cũng hy vọng những người viết sử Việt Nam có cái nhìn khiêm tốn và khách quan hơn về sử Việt – tránh lối viết không, khoác lác, không tài liệu dẫn chứng.....”(LVT viết chữ nghiêng và nhấn mạnh) hoặc

“ Nhưng nếu họ bước sang lãnh vực lịch sử- như một khoa học nhân văn- thì việc căn bản là tôn trọng sự thật lịch sử mà không thể tùy tiện được”(LVT viết chữ nghiêng và nhấn mạnh) (8)

Lấy hai Tiêu chuẩn ‘Viết Sử’ mà chính NVL đề ra ở trên nhằm xét xem bản thân NVL có tuân thủ hay không trước khi đương sự đòi răn đe người khác

Thứ nhất, NVL hãnh diện có trích dẫn tài liệu nhưng lại với loại Thủ thuật thật ‘Bá đạo’ như Tác giả Nguyễn Tường Thiết than phiền NVL “**đã dùng tiểu xảo cắt xén để làm sai lạc ý nghĩa bản văn nguyên thủy của tôi**”.....(LVT viết chữ nghiêng và nhấn mạnh)

Thứ hai, NVL kêu gọi người khác **tôn trọng sự thật lịch sử mà không thể tùy tiện được** (LVT viết chữ nghiêng và nhấn mạnh), nhưng các ví dụ đưa ra ở trên cho thấy là **bản thân NVL rất Tùy tiện với Sự thật Lịch sử**

Qua sự trình bày ở phần trên của 3 Nhân chứng Lịch sử là các tác giả Vũ Cầm, Lý Nguyên Diệu, và Nguyễn Tường Thiết, một bức Chân dung “không mấy đẹp đẽ về bản thân Nguyễn Văn Lục đã hé lộ , nhằm Xác nhận cũng như Bổ túc thêm những gì chúng ta đã biết về con người NVL trong bài viết đầu tiên cùng một chủ đề “Thái Độ Vọng Ngoại Cực Đoan”.

Một kẻ đầy GIAN DỐI, ĐẠO ĐỨC GIẢ, HỢM HĨNH, với việc xử dụng những từ ngữ có tính cách “**Đạo To Búa Lớn**” như tài liệu dẫn chứng, Sự thật Lịch sử..., một mặt nhằm răn đe cũng như đòi hỏi người khác phải tuân theo những Tiêu chuẩn Rất Cao, mà mặt khác, chính đương sự không tuân thủ vì các ví dụ ở trên cho thấy bản thân NVL hành động một cách **Rất Tùy Tiên** với Sự thật Lịch sử

Trở lại vấn đề đã đề cập ở trên về việc NVL dám “cả gan” đòi “Phân tâm ” con người và cả Dân tộc Việt, chúng tôi sẽ cho NVL thấy trong bài viết kế tiếp, những điều kiện Tối thiểu Cần thiết mà đương sự cần phải hội đủ hầu có thể “mon men” bắt đầu tiến trình tìm hiểu Chiều sâu của Dân tộc và Văn hóa Việt, đồng thời “Cảnh cáo” NVL rằng với một chút kiến thức về cái gọi là “Phân tâm học Freud”, NVL còn thiếu nhiều thứ lắm, vậy đừng nuôi hy vọng hão huyền rằng đương sự có đủ khả năng “phân tâm” Dân tộc

Việt ! Nếu không thì NVL chỉ làm “trò cười cho thiên hạ” nhất là đối với những người hiểu biết vấn đề.

Lê Việt Thường

CHÚ THÍCH

(1)<http://minhtrietviet.net/the-su-xoay-van-bai-5/>

(2)Idem

(3)<http://www.talawas.org/talaDB/showFile.php?res=12686&rb=0102>

(4)http://www.giaodiemonline.com/noidung_detail.php?newsid=2216

(5)<http://www.diendan.org/nhung-con-nguoi/su-that-ve-cai-chet-cua-nhat-linh>

(6)<http://www.talawas.org/talaDB/showFile.php?res=12686&rb=0102>

(7)<http://www.diendan.org/nhung-con-nguoi/su-that-ve-cai-chet-cua-nhat-linh>

(8)<http://minhtrietviet.net/the-su-xoay-van-bai-5/>

[Tác Giả][Lãnh Vực]